

Byl jednou jeden oftalmolog. Byl to muž velmi proslulý a ctnostný, i když nejvíce o jeho charakteru prozradí už jen to, že si nechával říkat oftalmolog. Oftalmologie pochází ze dvou řeckých slov ofthalmos, což znamená oko a logos, což znamená věda. Aby si ale oftalmologové připadali důležití nepřekládají svou profesi jako očního vědce, nýbrž se drží výrazu oftalmolog.

Tento oftalmolog byl ale velmi smutný. Byl smutný, jelikož i když pomáhal všem okolním městům se zrakem, sám nemohl najít svou lásku na první pohled. Procestoval takto celý kraj a ptal se po všech vsích, ale nemohl najít věc, která by mu padla do oka. Protože to byl ale oftalmolog velmi chytrý a vynalézavý, rozhodl se že si svou milovanou věc vytvoří. Tak šel do své dílny a ze zbylých součástek si vytvořil tři syny- Otu, jemuž dal paví oči; Botu, jemuž dal ježkovy oči a Notu, jemuž dal oči pěnkavy.

Ota, Bota i Nota byli vzorní synové a chovali se přesně tak jak je otec stvořil. Oftalmolog je také nesmírně miloval a střežil je jako oko v hlavě. Dnem jejich osmnáctých narozenin, se ale rozhodl, že je nemůže ochraňovat napořád. I on se stal slavným oftalmologem díky svým výpravám, musí tedy také poslat své tři hochy do světa, aby jim otevřel oči. Každému zabalil na cestu volské oko k jídlu a vyslal je na cestu. Poručil jim, aby strávili měsíc ve světě a poté se znovu všichni setkali zpátky v jeho dílně a vypravovali o svých zážitcích. Chlapci byli také nadšení, co jim vidí budoucnost na očích.

Nota vyrazil západní cestou až došel k městu. Tam na ulici narazil na dědečka, který sám narážel do všech okolních věcí. Nota chytil dědečka za ruku a zeptal se, copak se stalo. "Ale hochu, stáří se stalo. Já už se svým věkem nemohu vidět. Mohl bych tě o něco poprosit. Již nemohu mít radosti ze svých očí, chtěl bych mít tedy radost se svých uší. Mohl by jsi mi něco zazpívat?" Nota si vzal od dědečka zpěvník a pomocí svých pěnkavčích očí pěl tu nejhezčí baladu, kterou kdy toto město znalo. Brzy nato se Nota za dědečkovy pomoci vyprodával koncertní sítě a stal se vyhlášeným virtuosem. Sláva a bohatství jej neminula. Notovy ale připadalo, že z jeho talentu mají užitek pouze malá část města.

Druhý bratr Bota vyrazil severní cestou až došel k městu. Tam na ulici narazil na dědečka, který sám narážel do všech okolních věcí. Bota chytil dědečka za ruku a zeptal se, copak se stalo. “Ale hochu, stáří se stalo. Já už se svým věkem nemohu vidět krásy světa. Mohl by jsi mi popsat jak hezké je mé okolí?” Bota chtěl na stařečka udělat dojem. Jeho ježčí oči se naštěstí divili všemu co kolem něj bylo ku podivu, tak spustil a do detailu stařečkovy barvitým jazykem popsal vše co jeho oči zahlédli. Dědeček se usmál: “Vidím hochu, že jsi zkušený cestovatel. Vezmi si moji putovní hůl, bude tě doprovázet ke všem krásám kraje.” Hůl skutečně vedla Botu od lesa k jeskyním a od polím k městům, kde viděl mnoho zajímavých úkazů. Botovy ale připadalo, že mu chybí lidský kontakt.

Třetí bratr Ota vyrazil východní cestou až došel k městu. Tam na ulici narazil na dědečka, který sám narážel do všech okolních věcí. Ota chytil dědečka za ruku a zeptal se, copak se stalo. “Ale hochu, stáří se stalo. Já už se svým věkem nemohu vidět, ani se upravovat. Nemohu se na sebe ani v zrcadle podívat, tak nevím jestli vypadám společensky. Mohl by jsi mě prosím trochu zkrášlit.” Otovy paví oči naštěstí dokázali spatřit veškerou krásu, proto dědečka správně učesal, nalíčil a vyčistil mu šat. Dědeček měl radost že konečně vypadá k světu a předal Otovy tajemnou listinu se slovy: “Pokud dokážeš že já vypadám na oko lépe, dokážeš udělat mou domovinu na oko lepší.” Oto později zjistil, že jej tato listina opravňuje k postu ve vedení města. Stal se z něj úředník, snažil se prospět svým občanům a měl o svůj blahobyt postaráno. Otovy ale připadalo, že dělal stále jen nudná rozhodování, místo toho aby poznával okolní krásy.

Měsíc rychle uplynul a nastal čas, aby se synové vrátili domů k svému tatínkovi a povyprávěli mu o svých zážitcích. Otec byl ze svých synů nadšený. Za pouhý měsíc všichni tři našli své místo ve světě. Měl ale stále špatný pocit, jako by měl trn v oku. Poté si uvědomil, že ten trn vůbec nebyl v oku, ale v obličejí jeho synů. Sice se stali úspěšnými, ale chyběl jim úsměv na tváři. Oftalmolog se jich zeptal, čím to je, ale oni to sami nevěděli.

“Já bych vám na tuto otázku mohl odpovědět.” pověděl tajemný hlas za dveřmi. Když oftalmolog otevřel, uviděl před sebou slepého dědečka. “I když jsem ztratil zrak, věřte mi že nyní vidím více. Tví synové mi na svých cestách pomohli, chtěl jsem se jim proto odvděčit svými dary. Nyní ale vidím, že mé dary se vašim synům nehodí. Notovy jsem dal zpěvník protože tak hezky zpíval, ale on mi chtěl pouze zlepšit zpěvem den. Botovy jsem dal putovní hůl aby objevoval krásy světa, ale on na mě chtěl jen udělat dojem. Otovy jsem dal vedení, ale on chtěl pouze vidět krásu. Všichni z vašich synů mají jiné oči než hlavu. Proto ti oftalmologu navrhuji jediné- vyměň svým synům oči a oni si již mezi sebou vymění dary. Když budou mít hlavu, oči i dary v jednotě, brzy se jim vytvoří i úsměv.”

Oftalmolog tak udělal a synové si museli chvíli zvyknout na své nové vidění světa. Notka dostal paví oči a listinu k vedení. Staral se o své občany velmi pečlivě a brzy se z města stalo honosné sídlo krásy. Bota dostal oči pěnkavy a zpěvník. Jeho zpěv si našel mnoho fanoušků a brzy se stal milovanou hudební hvězdou. Ota dostal ježčí oči a putovní hůl. Stal se z něj tramp, který znal všechny kouty a krásy zdejšího kraje.

Co se ale stalo s naším oftalmologem? Konečně mohl být spokojený, jelikož před sebou viděl tři veliké úsměvy, které miloval.